

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне управління Національної поліції

в Луганській області

Слідче управління

вул. Вілесова, 1, м. Северодонецьк, 93406,

suor_lug@police.gov.ua

Ідентифікаційний код 40108845

П О В І Д О М Л Е Н Н Я

про підозру

місто Дніпро

16 серпня 2022 року

Старший слідчий в особливо важливих справах слідчого управління Головного управління Національної поліції в Луганській області Буніна Ірині Валеріївна, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №12022130000000011 від 14.01.2022 та неганоївши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України,-

П О В І Д О М И В :

Дівенку Артуру Володимировичу,
21 квітня 1986 року народження,
уродженцю міста Лисичанськ Луганської
області, зареєстрованому та
проживаючому за адресою: вул.
Кафтанова, 95, місто Лисичанськ
Луганська область, громадянину України,

про те, що він підозрюється в участі у діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України, носінні, зберіганні, придбанні вогнепальної зброї, бойових припасів без передбаченого законом дозволу, вчиненому організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 28, ч. 1 ст. 263 КК України; у незаконному позбавленні волі та викраденні людини, вчинені щодо двох чи більше осіб, способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілого, що супроводжувалося заподіянням йому фізичних страждань, із застосуванням зброї, здійснювані протягом тривалого часу, вчинені організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 146 КК України, нападі з метою заволодіння чужим майном, поєднаному із погрозою застосування насильства, небезпечного для життя та здоров'я особи, яка зазнала нападу, вчиненому організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 187 КК України; незаконному заволодінні транспортним засобом, вчиненому повторно, вчиненому організованою групою, поєднаному із погрозою застосування насильства, небезпечного для життя чи здоров'я потерпілого, тобто у вчиненні

кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 289 КК України, порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вигнанні цивільного населення для примусових робіт, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 27, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено наступне.

Статутом Організації Об'єднаних Націй, підписаним 26.06.1945, який набув чинності 24.10.1945, створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН). До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації були прийняті інші країни.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, всі Члени вказаної організації утримуються в їхніх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містять Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), що містять Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містять Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містять визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що свідченням акту агресії є:

-застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

-застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія з застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, і регулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також в Заключному Акті наради з безпеки і співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки 05.12.1994 підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав (далі – СНД) від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна і російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного і зобов'язались виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язались не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних і інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав – учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація 31.05.1997, уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних

свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно статті 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Статтею 33 Конституції України передбачено, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, міста Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до вимог ч.ч. 1, 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ч. 1 ст. 4 даної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст.ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. 43 Конституції України, кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Використання примусової праці забороняється.

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом.

Окрім цього, статтями 31, 32 зазначеної Конвенції визначено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесніпокарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, яка перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно ст. 51 Конвенції окупаційна держава не має права примушувати осіб, що перебувають під захистом, служити в її збройних чи допоміжних силах.

Окупаційна держава може залучати до примусових робіт лише осіб, що перебувають під захистом, яким виповнилося 18 років, і лише до такої роботи, яка є необхідною для забезпечення потреб окупаційної армії або для належного забезпечення населення окупованої країни комунальними послугами, продуктами харчування, житлом, одягом, транспортом та медичними

послугами. Особи, що перебувають під захистом, не можуть бути примушені виконувати будь-яку роботу, що передбачала б їхню участь у воєнних операціях. Окупаційна держава не може вимагати від осіб, що перебувають під захистом, застосовувати силу для забезпечення безпеки приміщень, де вони виконують доручену їм роботу. Робота повинна виконуватись лише в межах окупованої території, на якій знаходяться ці особи. Кожна така особа, наскільки це дозволяють обставини, повинна бути залишена на своєму звичайному місці роботи.

Робота повинна належним чином оплачуватись та відповідати фізичним та інтелектуальним можливостям робітників. Дія чинного в окупованій країні законодавства, яким регулюються умови та гарантії праці, зокрема що стосується зарплатні, робочих годин, обладнання, попередньої підготовки та компенсації за виробничі травми та хвороби поширюватиметься на осіб, що перебувають під захистом, залучених до роботи зазначеної в цій статті.

У жодному разі примусове залучення до праці не повинно передбачати участі робітників в організаціях військового або напіввійськового характеру.

Крім того, статтею 147 Женевської Конвенції зазначено, що серйозні порушення, про які йдеться в статті 146 вказаної Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, яка перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Згідно зі ст. 75 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів, зокрема насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, у тому числі катування всіх видів – фізичні та психічні, або погрози їх вчинення.

Відповідно до ст. I Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, термін «катування» означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду.

Згідно із п. 1, 7 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України» від 21.06.2018 під військовим конфліктом слід розуміти форму розв'язання міждержавних або внутрішньодержавних суперечностей із двостороннім застосуванням воєнної сили. Основними видами воєнного конфлікту є війна та збройний конфлікт. Водночас, збройний конфлікт – це збройне зіткнення між державами (міжнародний збройний конфлікт, збройний конфлікт на державному кордоні) або між ворогуючими сторонами в межах території однієї держави, як правило, за підтримки ззовні (внутрішній збройний конфлікт).

Так, упродовж 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, що відбувались в Україні, невстановлені на цей час службові особи Збройних сил російської федерації на території російської федерації вступили у злочинну змову та розробили злочинний план, яким, для досягнення військово-політичних цілей російської федерації, передбачалось поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, що полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формування під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

У подальшому, реалізуючи плани щодо ведення агресивної війни проти України, службові особи збройних сил російської федерації, навесні 2014 року (більш точні час та дату встановити під час досудового розслідування не представилося можливим) віддали злочинні накази щодо організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності незаконних збройних формувань на території України, у тому числі Луганської області, здійснення неоголошених і прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації.

Крім того, невстановлені на цей час особи, у тому числі службові особи збройних сил російської федерації, вирішили чинити злочин агресії проти України та здійснювати тимчасову окупацію частини її території за допомогою як іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, так і збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів.

При цьому, управління тимчасово окупованими територіями України невстановлені на цей час особи, у тому числі службові особи збройних сил російської федерації, вирішили здійснювати за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, а також підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Одним з таких незаконних збройних формувань, утворених з метою ведення бойових дій, здійснення розвідувальної та диверсійної діяльності проти підрозділів Збройних сил України, Національної гвардії України, Державної

прикордонної служби та інших правоохоронних органів на території України, у тому числі на території міста Лисичанськ Луганської області, являлася так звана «Козацька Національна гвардія Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова».

Крім того, вказаний підрозділ, забезпечував окупацію окремих територій Луганської області, у тому числі міста Лисичанськ Луганської області.

Активну участь у діяльності не передбаченого законом збройного формування, так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», на території міста Лисичанськ Луганської області брав Дівенко Артур Володимирович, 21.04.1986 р.н., який діяв у його складі умисно, тобто усвідомлюючи суспільно небезпечний характер вчинюваних дій, з особистих мотивів, разом з іншими невстановленими особами.

Так, наприкінці квітня 2014 року (точний час та дату під час досудового розслідування встановити не представилося можливим) Дівенко Артур Володимирович увійшов до складу не передбаченого законом збройного формування, діючого на території міста Лисичанськ Луганської області – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова».

Увійшовши до вказаного незаконного збройного формування Дівенко Артур Володимирович, маючи умисел приймати активну участь у діяльності вказаного незаконного збройного формування, при цьому розуміючи, що діяльність зазначеного збройного формування спрямована на: заволодіння окремими територіями та їх утримання, силову підтримку окремих владних структур, депортацію населення з регіону знаходження даного збройного формування, знищення живої сили супротивника з використанням вогнепальної зброї, вибухових речовин та іншої зброї.

Вступивши в зазначене збройне формування, Дівенко А.В., діючи з прямим умислом, розуміючи незаконність діяльності формування, приймав в ньому активну участь, зокрема, виконував вказівки осіб, які були рангом вище нього.

Так, у період часу з кінця квітня 2014 року по 24 липня 2014 року (точний час та дату під час досудового розслідування встановити не представилося можливим), Дівенко А.В., діючи у складі не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», приймав активну участь у бойових діях з використанням автоматичної вогнепальної зброї проти військовослужбовців Збройних сил України в районі міста Лисичанськ Луганської області, а також, маючи при собі автоматичну вогнепальну зброю, Дівенко А.В. у вищезазначений період часу здійснював несення служби на блокпосту, обладнаному на автошляху по вул. Кольцова міста Лисичанськ на виїзд в бік міста Гірське Попаснянського району Луганської області.

Під час несення служби Дівенко А.В., маючи при собі вогнепальну зброю, перевіряв у осіб, які рухались через ці блокпости, документи що

посвідчують особу, здійснював особистий догляд громадян, огляд речей, що при них знаходились, транспортних засобів та речей, які ними перевозились.

Таким чином, Дівенко Артур Володимирович підозрюється в участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Крім того, що наприкінці травня 2014 року (точні час та дату під час проведення досудового розслідування не встановлено) Перепьолкін П.Ю., перебуваючи на території м. Лисичанськ, беручи активну участь у складі не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», володіючи та маючи можливість незаконного придбання у необхідній кількості вогнепальної зброї та боєприпасів, будучи незадоволеним своїм матеріальним станом, задля власного збагачення, забезпечення активної участі у непередбаченому законом збройному формуванні, здобуття авторитету серед інших його учасників, вирішив вчинити тяжкі та особливо тяжкі злочини проти власності, волі, честі та гідності особи, а саме – напади з метою заволодіння чужим майном, посягання із погрозою застосування насильства, небезпечного для життя та здоров'я особи, яка зазнала нападу, незаконне позбавлення волі та викрадення людини, щодо двох та більше осіб, способом, небезпечним для життя чи здоров'я потерпілого, таке, що супроводжувалося заподіянням йому фізичних страждань, із застосуванням зброї, здійснюване протягом тривалого часу, заволодіння транспортними засобами.

Так, усвідомлюючи, що одноособово не зможе реалізувати зазначений злочинний намір, Перепьолкін Павло Юрійович з травня 2014 року (точні час та дату під час проведення досудового розслідування не встановлено) організував стійку злочинну групу з числа осіб, які входили до складу не передбаченого законом збройного формування так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», до якої на добровільній основі та єдності злочинних намірів увійшли Васильєв Віктор Анатолійович, Дівенко Артур Володимирович та Бодров Олександр Андрійович, будучи керівником організованої групи і організатором злочинів, здійснював загальне керівництво зазначеною групою, координував та узгоджував діяльність її членів між собою, розробив план злочинної діяльності, який довів до відома всіх членів організованої групи і отримав їх згоду і схвалення.

Розроблений Перепьолкіним П.Ю. план злочинної діяльності передбачав скоєння незаконного поведіння зі зброєю та бойовими припасами, незаконного позбавлення волі та викрадення людей, розбійних нападів з метою заволодіння майном та грошовими коштами осіб, незаконного заволодіння транспортними засобами на території Луганської області.

Згідно з розробленим Перепьолкіним П.Ю. злочинним планом, учасники організованої злочинної групи у складі Васильєва В.А., Дівенка А.В. та Бодрова

О.А., повинні були переміщуватись по вулицях міста Лисичанськ Луганської області на автомобілі марки УАЗ зеленого кольору та виявляти осіб, яких під приводом прорушення т.зв. комендантської години та перебування у стані алкогольного сп'яніння, з погрозою застосування насильства, небезпечного для життя або здоров'я, із застосуванням автоматичної вогнепальної зброї, викрадати з метою подальшого їх незаконного позбавлення волі на території Відкритого акціонерного товариства (далі ВАТ) «Лисичанська сода», розташованого за адресою: Луганська область, м. Лисичанськ, вул. Красна, 1, в приміщенні покинутої будівлі ТЕЦ, яка розташовувалась впритул мосту «Ювілейний» через річку Сіверський Донець.

На виконання вказаного плану Перепьолкін П.Ю. розподіляв злочинні ролі та функції кожного учасника організованої групи, згідно яких:

Перепьолкін Павло Юрійович. будучи організатором та керівником групи, виконував наступне:

- розробив єдиний злочинний план, який довів до відома всім учасникам групи, спрямований на досягнення єдиного злочинного наміру;
- здійснював, координував та узгоджував діяльність членів організованої групи між собою;
- розподіляв функції та обов'язки кожного з учасників групи, а саме надавав вказівки на викрадення осіб з метою їх подальшого позбавлення волі;
- перед вчиненням злочинів передавав вогнепальну зброю та бойові припаси учасникам організованої групи для вчинення злочину, а також особисто використовував її в ході вчинення злочину, після чого передавав учасникам злочинної групи для подальшого зберігання в цілях використання в майбутньому при скоєнні злочинів;
- забезпечив членів організованої групи автомобілем марки УАЗ зеленого кольору, на якому учасники організованої групи здійснювали викрадення людей та переміщення незаконно позбавлених волі осіб для їх використання у примусових роботах;
- повідомляв Васильєву В.А., Дівенку А.В. та Болрову О.А. про місцезнаходження об'єктів, на які має бути спрямоване їх спільне злочинне посягання, а також про час вчинення злочинів;
- на місці скоєння злочину, особисто керував діями організованої групи, здійснював візуальне спостереження за об'єктом злочину, та безпосередньо брав активну участь у вчиненні злочинів;
- при здійсненні нападів на потерпілих, разом з іншими учасниками організованої групи, придушував волю і бажання їх до опору, використовуючи в цілях залякування автоматичну вогнепальну зброю, здійснював огляд потерпілих, з метою виявлення грошових коштів та інших цінних речей;
- після викрадення осіб, разом з іншими учасниками організованої групи, доставляв потерпілих до місця їх подальшого утримання;

отримував від учасників організованої групи майно, отримане в ході вчинення злочинів.

Васильєв Віктор Анатолійович, будучи активним учасником організованої групи, виконував наступне:

- підпорядковувався Перепьолкіну П.Ю., виконував вказівки останнього;
- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи інформацію про місцезнаходження об'єктів, на які має бути спрямоване їх спільне злочинне посягання, а також про час вчинення злочинів;
- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи вогнепальну зброю та бойові припаси для вчинення злочину, а також особисто використовував її в ході вчинення злочину;
- з метою викрадення людей та переміщення незаконно позбавлених волі осіб для їх використання у примусових роботах, разом з іншими учасниками організованої групи, пересувався на автомобілі УАЗ зеленого кольору по вулицях міста Лисичанськ Луганської області;
- безпосередньо приймав участь у нападах, заволодінні транспортним засобом, викраденні та незаконному позбавленні волі людей;
- при здійсненні нападів на потерпілих, разом з іншими учасниками організованої групи, придушував волю і бажання їх до опору, використовуючи в цілях залякування автоматичну вогнепальну зброю, здійснював огляд майна потерпілих, з метою виявлення грошових коштів та інших цінних речей;
- на місці скоєння злочинів здійснював візуальне спостереження за об'єктом злочину та безпосередньо брав активну участь у вчиненні злочинів.

Дівенко Артур Володимирович, будучи активним учасником організованої групи, виконував наступне:

- підпорядковувався Перепьолкіну П.Ю., виконував вказівки останнього;
- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи інформацію про місцезнаходження об'єктів, на які має бути спрямоване їх спільне злочинне посягання, а також про час вчинення злочинів;
- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи вогнепальну зброю та бойові припаси для вчинення злочину, а також особисто використовував її в ході вчинення злочину;
- з метою викрадення людей та переміщення незаконно позбавлених волі осіб для їх використання у примусових роботах, разом з іншими учасниками організованої групи, пересувався на автомобілі УАЗ зеленого кольору по вулицях міста Лисичанськ Луганської області;
- безпосередньо приймав участь у нападах, заволодінні транспортним засобом, викраденні та незаконному позбавленні волі людей;
- при здійсненні нападів на потерпілих, разом з іншими учасниками організованої групи, придушував волю і бажання їх до опору, використовуючи

в цілях залякування автоматичну вогнепальну зброю, здійснював огляд майна потерпілих, з метою виявлення грошових коштів та інших цінних речей;

на місці скоєння злочинів здійснював візуальне спостереження за об'єктом злочину та безпосередньо брав активну участь у вчиненні злочинів.

Бодров Олександр Андрійович, будучи активним учасником організованої групи, виконував наступне:

- підпорядковувався Перепьолкіну П.Ю., виконував вказівки останнього;

- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи інформацію про місцезнаходження об'єктів, на які має бути спрямоване їх спільне злочинне посягання, а також про час вчинення злочинів;

- отримував від Перепьолкіна П.Ю. та інших членів організованої групи вогнепальну зброю та бойові припаси для вчинення злочину, а також особисто використовував її в ході вчинення злочину;

- з метою викрадення людей та переміщення незаконно позбавлених волі осіб для їх використання у примусових роботах, разом з іншими учасниками організованої групи, пересувався на автомобілі УАЗ зеленого кольору по вулицях міста Лисичанськ Луганської області;

- безпосередньо приймав участь у нападах, заволодінні транспортним засобом, викраденні та незаконному позбавленні волі людей;

- при здійсненні нападів на потерпілих, разом з іншими учасниками організованої групи, придушував волю і бажання їх до опору, використовуючи в цілях залякування автоматичну вогнепальну зброю, здійснював огляд майна потерпілих, з метою виявлення грошових коштів та інших цінних речей;

- на місці скоєння злочинів здійснював візуальне спостереження за об'єктом злочину та безпосередньо брав активну участь у вчиненні злочинів.

В травні 2014 року, точний час під час проведення досудового розслідування встановлено не було, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., об'єднані єдиним умислом на вчинення кримінальних правопорушень з метою заволодіння чужим майном, позбавлення волі та викрадення людей, незаконного заволодіння транспортними засобами, діючи узгоджено, у складі організованої групи, та виконуючи розпорядження керівника Перепьолкіна П.Ю., з метою застосування зброї при вчиненні збройних нападів на громадян та для забезпечення особистої безпеки учасників організованої групи, маючи умисел на посіння, зберігання, придбання вогнепальної зброї, бойових припасів без передбаченого законом дозволу, перебуваючи у складі не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всеукраїнського війська Донського ім. М.І. Платова», при невстановлених в ході досудового розслідування обставинах, діючи в порушення п. 1 «Переліку видів майна, що не може перебувати у власності громадян, громадських об'єднань, міжнародних організацій та юридичних осіб інших держав на території України»,

затвердженого постановою Верховної Ради України «Про право власності на окремі види майна» від 17.06.1992 року № 2471-ХІІ (зі змінами), без передбаченого п. 2, п. 9, п. 10 «Положення про дозвільну систему», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15.10.1992 № 576 (зі змінами), п. 2.1 «Інструкції про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної, холодної і охолощеної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та патронів до них, а також боєприпасів до зброї, основних частин зброї та вибухових матеріалів», затвердженої наказом МВС України від 21.08.1998 № 622 (зі змінами), придбали предмети, схожі на автомати конструкції Калашникова «АК-74» або його модифікацій («АК-74», «АКС-74», «АКС-74У»), бойові припаси до них, а саме патрони зразка 1974 року, калібром 5,45 мм, які стали незаконно зберігати на території блокпосту, який розташовувався по вул. Кольцова м. Лисичанськ, при виїзді з міста в напрямку міста Гірське Луганської області та носити при собі, не маючи на це передбаченого законом дозволу.

При цьому, кожен з учасників організованої групи мав вогнепальну зброю, а саме: Перепьолкін П.Ю. – автомат «АК»; Васильєв В.А. – автомат «АК»; Дівенко А.В. – автомат «АК»; Бодров О.А. – автомат «АК», СВД та бойові припаси до них.

Таким чином, Дівенко Артур Володимирович підозрюється у носінні, зберіганні, придбанні вогнепальної зброї, бойових припасів без передбаченого законом дозволу, вчиненому у складі організованої групи, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 28, ч. 1 ст. 263 КК України.

Так, Перепьолкін П.Ю., разом із Васильєвим В.А., Дівенко А.В. та Бодровим О.А., будучи учасниками не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всеукраїнського війська Донського ім. М.І. Платова», переміщуючись на транспортних засобах по території міста Лисичанськ Луганської області, здійснювали викрадення людей під приводом знаходження осіб у стані алкогольного сп'яніння та з інших надуманих причин, зокрема порушення т.зв. комендантської години, на підставі яких, особи доставлялись на територію ВАТ «Лисичанська сода», розташованого за адресою: Луганська область, м. Лисичанськ, вул. Красна, 1, в приміщення покинутої будівлі ТЕЦ, яка розташовувалась впритул мосту «Ювілейний» через річку Сіверський Донець, де незаконно утримували, проти їх волі протягом тривалого часу.

В період з початку липня по 24 липня 2014 року, організована група у складі Перепьолкіна П.Ю., Васильєва В.А., Дівенка А.В. та Бодрова О.А., маючи умисел на вчинення нападів на окремих осіб, а саме незаконного позбавлення волі та викрадення людей, розбійних нападів з метою заволодіння

майном та грошовими коштами осіб та незаконного заволодіння транспортним засобом, вчинили кримінальні правопорушення за наступних обставин:

05 липня 2014 року, приблизно о 23 годині Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Бодров О.А. та Дівенко А.В., діючи умисно, у складі організованої групи, з метою реалізації єдиного злочинного плану, розробленого Перепьолкіним П.Ю., спрямованого на незаконне позбавлення волі та викрадення людини, вчинені щодо двох осіб, а саме Кунченка Сергія Юрійовича, 02.05.1979 року народження та Ткалича Сергія Володимировича, 29.06.1977 року народження, одягнуті у камуфльований одяг військового зразка, маючи при собі автоматичну вогнепальну зброю, на автомобілі марки УАЗ зеленого кольору, під керуванням Дівенка А.В., прибули до Свято Миколаївського храма, розташованого за адресою: вул. Базарная, 2, місто Лисичанськ Луганської області, де знаходилися потерпілі.

Знаходячись у зазначеному місці, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Бодров О.А. та Дівенко А.В., діючи умисно, у складі організованої групи, будучи учасниками не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», демонструючи зброю, висловлюючи погрози її застосування, спрямували зброю – автомати Калашнікова в бік Кунченка С.Ю. та Ткалича С.В., таким чином підтверджуючи свій намір застосувати вогнепальну зброю, тобто діючи способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілих, силоміць, заштовхали їх в салон автомобіля марки УАЗ зеленого кольору, створивши таким чином зовнішні перепони для їх вільного пересування, фактично обмеживши свободу пересування, вибору потерпілими місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності, заподіяли Кунченку С.Ю. та Ткаличу С.В. фізичні страждання, тобто відкрито викрали їх.

Далі, реалізуючи злочинний намір, спрямований на напад з метою заволодіння чужим майном (розбій), поєднаний із погрозами насильством, небезпечним для життя та здоров'я особи, яка зазнала нападу, незаконне позбавлення волі та викрадення людини, вчинені щодо двох осіб, способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілих, що супроводжувалося заподіянням їм фізичних страждань, із застосуванням зброї, Васильєв В.А. та Бодров О.А., діючи у складі організованої групи, об'єднані єдиним з Перепьолкіним П.Ю. та Дівенко А.В., злочинним умислом, виконуючи вказівки організатора групи - Перепьолкіна П.Ю., перебуваючи в салоні автомобіля УАЗ зеленого кольору, обшукали Кунченка С.Ю. та Ткалича С.В., під загрозою застосування насилля, небезпечного для життя та здоров'я, та відкрито заволоділи мобільним телефоном моделі «Nokia 6200» вартістю 300 гривень, грошовими коштами в сумі 350 гривень, які належали Кунченку С.Ю. та мобільним телефоном моделі «Nokia 6233» вартістю 300 гривень та грошовими коштами в сумі 500 гривень, що належали Ткаличу С.В.

Продовжуючи позбавляти волі Кунченка С.Ю. та Ткалича С.В., діючи умисно з тими ж мотивами та метою, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А.,

Дівенко А.В. та Бодров О.А., перевезли потерпілих на територію ВАТ «Лисичанська сода», розташованого за адресою: Луганська область, м. Лисичанськ, вул. Красна, 1, де проти їх волі, незаконно помістили в приміщення покинутої будівлі ТЕЦ, яка розташовувалась впритул до мосту «Ювілейний» через річку Сіверський Донець, тобто незаконно позбавили Кунченка С.Ю. та Ткалича С.В. волі, та запобігли їх законному наміру покинути зазначене місце, чим порушили права людини, гарантовані Конституцією України, а саме: право на свободу та особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо. При цьому, перебуваючи у зазначеному місці Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., нанесли потерпілим декілька ударів руками та ногами по тулубу, від яких Кунченко С.Ю. та Ткалич С.В. впали на землю, чим заподіяли їм фізичні страждання.

Незаконне позбавлення волі потерпілих Кунченка С.Ю. та Ткалича С.В. продовжувалося протягом кількох годин.

Повторно, 16 липня 2014 року, ввечері (точний час під час досудового розслідування не встановлено) Васильєв В.А., Дівенко А.В., Бодров О.А. та Перепьолкін П.Ю., з метою реалізації єдиного злочинного плану, розробленого останнім як організатором організованої групи, спрямованого на незаконне заволодіння транспортним засобом, поєднаному із погрозою застосування насильства, небезпечного для життя чи здоров'я потерпілого, будучи одягненими у форму військового зразка, озброєні автоматичною зброєю, на автомобілі УАЗ зеленого кольору, під керуванням Дівенка А.В., прибули до будинку №199 по вул. Красна м. Лисичанськ Луганської області, де на той час знаходився Колосов Денис Валентинович, 01.11.1985 року народження.

Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., вийшли з автомобіля УАЗ та підійшли до Колосова Д.В., який знаходився біля свого автомобіля марки ВАЗ 2106 д.н.з. ВВ3154АЕ, одночасно Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А. спрямували зброю – автомати Калашнікова в бік потерпілого, таким чином підтверджуючи свій намір застосувати вогнепальну зброю в будь який момент.

Далі Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., погрожуючи застосуванням зброї, наказали Колосову Д.В. віддати ключі від автомобіля ВАЗ 2106 д.н.з. ВВ3154АЕ. Від таких дій потерпілий втратив можливість опору зазначеним особам та підкорився наказу, віддавши ключі Перепьолкіну П.Ю.

Продовжуючи реалізацію злочинного умислу на незаконне позбавлення волі та викрадення людини, діючи у складі організованої групи, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., всупереч волі Колосова Д.В., демонструючи вогнепальну автоматичну зброю, погрожуючи її застосуванням, наказали потерпілому сісти на заднє пасажирське сидіння автомобіля УАЗ зеленого кольору, Дівенко А.В. сів за кермо зазначеного автомобіля, Перепьолкін П.Ю. поряд на переднє пасажирське сидіння, а Бодров О.А. поруч із потерпілим, при цьому тримав потерпілого під прицілом автомата

Калашникова під час пересування, створивши таким чином зовнішні перепони для його вільного пересування, фактично обмеживши свободу пересування, вибору потерпілим місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності, заподіяли йому фізичні страждання, тобто відкрито викрали його, чим порушили права людини, гарантовані Конституцією України, а саме: право на свободу та особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо.

В цей час Васильєв В.А., отримавши від Перепьолкіна П.Ю. ключі від автомобіля ВАЗ 2106 д.п.з. ВВ3154АЕ, надані йому потерпілим, діючи умисно, у складі організованої групи, керуючись корисливим мотивом, за вказівкою Перепьолкіна П.Ю., сів за кермо та поїхав слідом за автомобілем УАЗ зеленого кольору, в якому пересувалися Перепьолкін П.Ю., Дівенко А.В., Бодров О.А. та потерпілий Колосов Д.В.

Таким чином Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А. відкрито заволоділи автомобілем ВАЗ 2106 д.п.з. ВВ3154АЕ, який належав Колосову Д.В., завдавши потерпілому матеріальної шкоди на суму 9836,00 гривень.

Продовжуючи реалізацію злочинного наміру, спрямованого на напад з метою заволодіння чужим майном (розбій), поєднаний із погрозами насильством, небезпечним для життя та здоров'я особи, яка зазнала нападу, незаконне позбавлення волі та викрадення людини, способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілого, що супроводжувалося заподіянням йому фізичних страждань, із застосуванням зброї, здійснюване протягом тривалого часу, Перепьолкін П.Ю., Дівенко А.В. та Бодров О.А., діючи у складі організованої групи, об'єднані єдиним злочинним умислом з Васильєвим В.А., прибули на вул. Кольцова м. Лисичанськ Луганської області, де зупинили автомобіль та висадили із салону потерпілого Колосова Д.В.

Таким чином, Дівенко Артур Володимирович підозрюється у незаконному позбавленні волі та викраденні людини, вчинених щодо двох чи більше осіб, способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілого, що супроводжувалося заподіянням йому фізичних страждань, із погрозою застосування зброї, здійснювані протягом тривалого часу, вчинених організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 146 КК України; нападі з метою заволодіння чужим майном, поєднаному із погрозою застосування насильства, небезпечного для життя та здоров'я особи, яка зазнала нападу (розбій), вчиненому організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 187 КК України; незаконному заволодінні транспортним засобом, вчиненому повторно, поєднаному з погрозою застосування насильства, небезпечного для життя чи здоров'я потерпілого, вчиненому організованою групою, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 289 КК України.

Крім того, відповідно до ст. 43 Конституції України, кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Використання примусової праці забороняється.

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом.

Окрім цього, статтями 31, 32 Конвенції визначено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові досліді, які не викликані потребою лікування особи, яка перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно ст. 51 Конвенції окупаційна держава не має права примушувати осіб, що перебувають під захистом, служити в її збройних чи допоміжних силах.

Окупаційна держава може залучати до примусових робіт лише осіб, що перебувають під захистом, яким виповнилося 18 років, і лише до такої роботи, яка є необхідною для забезпечення потреб окупаційної армії або для належного забезпечення населення окупованої країни комунальними послугами, продуктами харчування, житлом, одягом, транспортом та медичними послугами. Особи, що перебувають під захистом, не можуть бути примушені виконувати будь-яку роботу, що передбачала б їхню участь у воєнних операціях. Окупаційна держава не може вимагати від осіб, що перебувають під захистом, застосовувати силу для забезпечення безпеки приміщень, де вони виконують доручену їм роботу. Робота повинна виконуватись лише в межах окупованої території, на якій знаходяться ці особи. Кожна така особа, наскільки це дозволяють обставини, повинна бути залишена на своєму звичайному місці роботи.

Робота повинна належним чином оплачуватись та відповідати фізичним та інтелектуальним можливостям робітників. Дія чинного в окупованій країні законодавства, яким регулюються умови та гарантії праці, зокрема що стосується зарплатні, робочих годин, обладнання, попередньої підготовки та компенсації за виробничі травми та хвороби поширюватиметься на осіб, що перебувають під захистом, залучених до роботи зазначеної в цій статті.

У жодному разі примусове залучення до праці не повинно передбачати участі робітників в організаціях військового або напіввійськового характеру.

Крім того, статтю 147 Женевської Конвенції зазначено, що серйозні порушення, про які йдеться в статті 146 вказаної Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або

нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, яка перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Згідно зі ст. 75 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів, зокрема насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, у тому числі катування всіх видів – фізичні та психічні, або погрози їх вчинення.

Відповідно до ст. 1 Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, термін «катування» означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду.

В порушення законодавства України та наведених норм міжнародного гуманітарного права, які визначають закони та звичаї війни, Перепьолкіним П.Ю. вчинено кримінальне правопорушення за наступних обставин.

10 липня 2014 року, в нічний час (точний час під час досудового розслідування встановити не представилося можливим), Перепьолкін Павло Юрійович, Васильєв Віктор Анатолійович, Дівенко Артур Володимирович та Бодров Олександр Андрійович, разом з іншими невідомими особами, приймаючи активну участь у не передбаченому законом збройному формуванні – так званій «Козацькій Національній гвардії Всеукраїнського війська Донського ім. М.І. Платова», знаходячись в місті Лисичанськ Луганської області, пройшли підготовку до збройної агресії проти України, тобто всі необхідні тренування щодо ведення бойових дій, проведення стрільби з автоматичної та іншої вогнепальної зброї, маючи умисел на здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вигнанні цивільного населення для примусових робіт, вступили у злочинну змову з невідомими в ході досудового слідства особами для реалізації вказаного умислу, шляхом вигнання викрадених осіб, та, в подальшому, незаконного позбавлення їх волі, для примусових робіт в місцях облаштування та будівництва фортифікаційних споруд, без їх добровільної згоди, порушуючи права людини, гарантовані Конституцією України, а саме:

право на свободу та особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо.

Зокрема, в період з 10 по 15 липня 2014 року, Перепьолкін Павло Юрійович, Васильєв Віктор Анатолійович, Дівенко Артур Володимирович та Бодров Олександр Андрійович, діючи умисно, з тих же мотивів та метою, за попередньою змовою групою осіб із невстановленими учасниками не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», всупереч вимогам міжнародного гуманітарного права щодо законів та звичаїв ведення війни, в порушення вищевказаних вимог ст. 4 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, усвідомлюючи, що цивільне населення окупованих територій дозволяється використовувати виключно для виконання робіт, необхідних для забезпечення потреб окупаційної армії, до яких можна віднести ремонт доріг, мостів, залізничних колій, прокладку телефонних або телеграфних ліній тощо, знаходячись в місті Лисичанськ Луганської області, вирішили примусити Бровченка В.О. до виконання робіт із забезпечення стратегічних та тактичних погреб окупаційної армії як складової військових операцій проти Збройних Сил України.

10 липня 2014 року, в нічний час (точний час під час досудового розслідування не встановлено), Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., діючи умисно, одягнуті у камуфльований одяг військового зразка, маючи при собі автоматичну вогнепальну зброю, на автомобілі марки УАЗ зеленого кольору, під керуванням Васильєва В.А., прибули на територію вантажно-пасажирської залізничної станції «Переїзна», яка розташована у центрі міста Лисичанськ Луганської області, де знаходився Бровченко Володимир Олександрович, 22.03.1988 року народження.

Знаходячись у зазначеному місці, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., діючи умисно, за попередньої змовою, перебуваючи у складі не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всевеликого війська Донського ім. М.І. Платова», погрожуючи застосуванням вогнепальної зброї, тобто діючи способом, небезпечним для життя та здоров'я потерпілого, заштовхали Бровченка В.О. в салон вищезазначеного автомобіля, створивши таким чином зовнішні перепони для його вільного пересування, фактично обмеживши свободу пересування, вибору потерпілим місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності, заподіяли йому фізичні страждання.

Далі, діючи умисно, Перепьолкін П.Ю., Васильєв В.А., Дівенко А.В. та Бодров О.А., перевезли Бровченка В.О. на територію блок-посту, створеного учасниками не передбаченого законом збройного формування, який розташовувався по вул. Кольцова м. Лисичанськ Луганської області, при виїзді з міста в напрямку міста Гірське, де, проти його волі, помістили потерпілого у приміщення бліндажу, тобто незаконно позбавили його волі та запобігли законному наміру останнього покинути зазначене місце, здійснювали його цілодобову охорону та конвоювання до місця роботи, чим порушили права людини, гарантовані Конституцією України, а саме: право на свободу та

особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо.

Для досягнення мети порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вигнанні цивільного населення для примусових робіт, Перепьолкін Павло Юрійович, Васильєв Віктор Анатолійович, Дівенко Артур Володимирович та Бодров Олександр Андрійович, діючи за попередньою змовою групою осіб із невстановленими учасниками не передбаченого законом збройного формування – так званої «Козацької Національної гвардії Всеукраїнського війська Донського ім. М.І. Платова», подавши волю та супротив Бровченка В.О., шляхом його залякування використанням зброї, при цьому демонструючи її, без добровільної згоди Бровченка В.О., утримуючи його на території блок-посту, який розташовувався по вул. Кольцова м. Лисичанськ, при виїзді з міста в напрямку міста Гірьське Луганської області, де, погрожуючи застосуванням зброї, примушували виконувати роботи з облаштування та побудови захисних споруд на вказаному об'єкті, а саме будівництво захисних стін навколо огорожі об'єкту дислокації не передбаченого законом збройного формування з мішків з піском та землею, іншої фізичної роботи, проти волі потерпілого.

При цьому, в порушення норм Міжнародного гуманітарного права, а також гарантій закріплених у Конституції України та законодавстві України щодо права праці та належну оплату труда, вказану роботу Бровченку В.О. не оплатили.

Отже, Дівенко А.В., за попередньою змовою з Перепьолкіним П.Ю., Бодровим О.А. та Васильєвим В.А., діючи умисно, вирішуючи стратегічні та тактичні потреби окупаційної армії як частину військових операцій, залучення до яких цивільного населення окупованих територій прямо заборонено нормами Женевської Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949. примусили Бровченка В.О. протягом п'яти діб виконувати роботи з облаштування та побудови захисних споруд на вказаних об'єктах побутового облаштування цих територій, іншої фізичної роботи.

Таким чином, Дівенко Артур Володимирович підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вигнанні цивільного населення для примусових робіт, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 27, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Підозрюваному оголошені та роз'яснені права підозрюваного, передбачені ст.42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2)бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3)на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4)не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5)давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6)вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7)у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8)збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9)брати участь у проведенні процесуальних дій;

10)під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11)застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12)заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13)заявляти відводи;

14)ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15)одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16)оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17)вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилось;

18)користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення

Підозрюваний зобов'язаний:

1)прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області

Ірина БУНІНА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
начальник відділу

Луганської обласної прокуратури

16 08 2022 року

Роман ЗІНЧЕНКО

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені, та роз'яснені.

Підозрюваний _____

« ___ » год. « ___ » хвилини « ___ » _____ 20__ року

Захисник _____

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області

Ірина БУНІНА